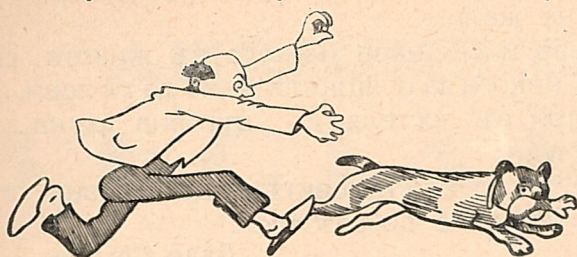

Ганчо се спрѣ. Позамисли се малко, па реши да се пошегува, да поиграе и съ това страшно куче.

Пообиколи Луданчо кучето, поразгледа го отдалече, а то гризе единъ кокалъ и не се обръща.

— Разправятъ, че тия кучета сж много силни, — шепнѣше си Луданчо. — Дали е вѣрно? Да опитамъ ли? Па били и много страшни. А това куче не изглежда такова... Ето не се и обръща дори...

И Луданчо заобиколи кучето, приближи се до него, хвана го за опашката и дръпна силно...

Кучето изрѣмжа страшно, изпусна кокала, обърна се бърже, хвърли се върху Луданчо и залапа лѣвата му ржка...

Луданчо изпищѣ... Кучето дръпна ржката му и... прасѣ... чу се силенъ трѣсъкъ. Откъсна кучето Ганчовата ржка до лакета и побегна съ нея въ уста...

— Помощь!.. Помощь! — зарева Ганчо... и припадна отъ болки на улицата безъ една ржка.

Изтича майка му, изтичаха и много други хора. Гледатъ тѣ: Луданчо лежи на улицата примрѣлъ, а страшното куче бѣга съ една ржка въ устата. Вкамениха се всички на мѣстата си. Ганчовата майка, като видѣ чедото си съ откъсната ржка, завика и припадна на улицата...

Татко му припна следъ кучето. То бѣга, той следъ него... Достигна го, хвана ржката и съ мжка едвамъ я измъкна изъ устата на кучето.

А следъ това се повърна, грабна Ганчо и право на срѣща при хирургъ-лѣкаря. За голѣмо щастие, лѣкарьтъ бѣше въ кабинета си. Грабна той Ганчовата ржка, изми я съ лѣкарство, прикрепил я на старото ѝ мѣсто и започна да я зашива...